

Online Hayatlar

– saklı bahçe · 16 Ocak 2019

Sosyal ağlar; kullanıcıların oluşturduğu bilgilerin basit, anlık ve çift taraflı olarak paylaşılmasını sağlayan bir medya biçimi... idi bir zamanlar. Bizim kullanım amacımıza hizmet eden en bilinen sitelerde facebook, twitter ve instagramdı. Çok çabuk adapte olduk. İlk zamanlar apayrı bir dünyaydı bizim için. İlkokul arkadaşlarımıza kadar arayıp bulan ve dünyanın neresinde olursak olalım eş zamanlı paylaşımlar yaparak kendimizce bir nevi eğlence topluluğu oluşturmuştuk. Her telden çalışıyorduk. Necip Fazıl, Nazım Hikmet, Kafka, Ahmet Kaya. Altına da Cemal Süreya'yı kıskandıracak derin yorumlarla. Geçmiş zamanın kayıp çocukları gibiydik, iyi niyetli ve masumca sosyalleşiyorduk. Tarla sürüyor, ürün topluyor, şeker patlatıyorduk. Ne ara çığrımızdan çıktık, sosyopatlaştık..sanırım levelleri atlarken kaçırdım. Bir de baktım ki virüs bilgisayardan insanların beynine sıçramış; benlik algısı, özgüveni düşük ama narsizmin tavan yaptığı arkadaşlar, arkadaşların arkadaşları olan vesaireler türemiş.

Bir tarafta siyasetin karşı karşıya getirdiği bordo klavyeciler, bir tarafta tüm hayatını fotoğraf karelerine sığdırmaya çalışanlar, apayrı bir tarafta da eşini çocuğunu sosyal medya aracılığıyla sevip kutlayanlarla şekillenmiş o.k.b. kişilikler çıkmış ortaya.

Beynin sürekli yaşadığı rutini reddedip rol yapmayı kendine görev addeden, kendi için değil de takipçileri için yaşayan, insanlık için küçük tıklanma için büyük rekorlara imza atan organizmalar türemiş.

Aynı sıralarda beraber dinlediğimiz Türkçe'nin "kocışle çay keyfisi" şeklinde katledildiğini de gördüm, yazması sıyrılmış bitkisel hayatta ki ninesinin başucunda üzgün emojilerini kabul edenleri de.

Gözler artık bir ekrana değil kara deliğe bakıyordu. Zamanın hızına yetişemeyen bir asrın çocukları kısır bir döngüde hipnotize ediliyordu. "Kocışini" çok seven kadınlar ağızlarını büzerek poz veriyor, "Suriyelilerin ne işi var ekmeğimizi yiyorlar" paylaşımlarının altına üstüne toplantılarının envai çeşitlerle donatılmış masalarını yayınlıyorlardı. Gökyüzü denen dev bir ekran varken 5 inçlik ekranlarının penceresinden hayata bakıyorlardı.

Tüm bunlar benim hesaplarımı kapatmak için hep bir son noktaydı derken bir paylaşım çılgınlığı daha gördüm ki önceki yazdıklarına virgül koymak zorunda kaldım. Yokun yok olduğu bir masa, ortada lazımlık şeklinde bir pasta, yanında da annesinin kucağında bir bebek ve bir başlık "Berke çişini yapıyor" Hayal gücüm devreye giriyor ve çok negatif kişiye göre de antipatik hayali bir yorum konduruyorum altına:

"Senin en doğal, en Allah vergisi boşaltım yolun yapmasan belki haber niteliği taşımalıydı ama yaşasın ki sen de yedi milyar insan gibi bunu başardın. Yalnız sen yine de çok havalara girme! İlerde -yapmasan

da olan- ders konusunda komşunun çocuğuyla kıyasıya bir kıyaslamaya gireceksin ve en genelinden en özeline tüm derslerden başını kaldıramayacaksın. Sevgi, acı, merhamet duygularından mahrum yetişip teknolojinin kucağına düşecek yapaylaştırılmış zekânı alkış ve öpücük emojileri eşliğinde şimdiden kutluyorum Berkecim."